

[Morten Lango.]

for, at kongen eller hans ministre kunne ansætte hvem som helst de havde lyst til. Det er altså en gardering imod protektion. Det skal man lige huske, det er den positive side af det. Men det kan også somme tider være en måde at forhindre en dygtig mands ansættelse på, selv om alle mennesker er enige om, at han er velegnet til embedet. Vi skulle gerne undgå, at den slags hindringer findes, men man skal huske, at man pløjer med dobbelt skær i denne sag. Man kan ved at se lempeligt på uddannelseskriteriet komme til at foretage en klog og rigtig disposition til gavn for samfundet osv. og til ære for systemet, og man kan lade en eller anden minister protegere en eller anden borger ind til skade for systemet. Man må i hvert fald håbe, at med den formulering, vi har givet dette punkt i betænkningen, står det skrevet med usynligt blæk, at dette ikke er en ny tilladelse for ministre til at udøve protektion, hvis det passer dem. Blot denne beskedne advarsel over for noget, som i øvrigt er meget fornuftigt.

Der er grund til at gøre opmærksom på, at siden vi havde denne sag til første behandling, er der i realiteten sket en svag nednivellering af toplønningerne. Jeg vil fortolke det sådan, at toplønningerne er blevet nivelleret et par procent ned; det vil nok i al almindelighed blive mødt med sympati, og det skal det såmænd også blive fra min side. De højere tjenestemænd har fundet sig i det, det har pyntet en smule på de afstande, som så lovlig store ud, og derfor skal det have min udtalte velsignelse.

Derimod må jeg nok sige, at da tjenestemændene var så venlige at lade sig nøje med 3 pct. som maksimalregulering i al almindelighed pr. 1. juli, havde de nok ikke vidst, hvilken regering det var, vi havde. De havde ikke vidst, hvad det var for et skatteprincip, denne regering kunne tænke sig at indføre. Havde de kendt regeringens skatteprincipper, havde de formodentlig ikke nøjedes med beskedne 3 pct. I så fald kunne det meget nemt have hændt sig, at tjenestemændene, i en hvilken som helst lønkategori de måtte være, havde sagt: „Hvis vi skal betale de skatter, er det ikke helt nok med disse udmærkede 3 pct. som maksimal lønstigning for os i al almindelighed.“ Der er formodentlig også nogle rundt

omkring på arbejdspladserne, som gør sig lignende tanker i forbindelse med overenskomsten. Havde man virkelig vidst, hvilken regering man havde, havde det nok været noget sværere at nå en overenskomstafslutning på de tal, man nåede frem til. Men dette blot sagt i en almindelig politisk parentes i forbindelse med lovkomplekset, som man ellers er nogenlunde enig om.

Der er også tale om en indføjelse af skolen og kirken i den almindelige tjenestemandslø, og det må siges at være fornuftigt. Der er ingen grund til, at disse grupper ikke skulle have status som tjenestemænd, hvad de i realiteten har haft i lang tid. Jeg synes dog, der ved denne lejlighed var grund til at foretage en enkelt korrektion. Der er i forvejen med det foreliggende forslag sket en modernisering af statens refusion af præstelønningerne. Den har længe været tiltrængt, for de regler, der gjaldt derom, var så kaotiske, at man måtte grue. Jeg synes dog, det havde været rimeligt, om man ved denne lejlighed havde skåret noget dybere ind i problemet. Vi får nemlig samtidig landsligning af kirkeskatten, så at den lignes på ens basis landet over, og det havde været helt naturligt, om vi så også havde sørget for, at præstelønningerne i hovedsagen havde været indeholdt i den kirkelige ligning; der er i og for sig ikke længere nogen særlig grund til refusion over finansloven af præstelønningerne. I den anledning har jeg stillet ændringsforslag om at nedskære refusionen til 10 pct. Det er et rundt tal, og det var min tanke, at det på passende vis skulle dække præsternes verdslige funktioner, hvoraf de jo har nogle stykker. Jeg vil tro, at der findes en hel del medlemmer i dette ting, som synes, at det vil være en rimelig og fornuftig reform. Jeg regner såmænd ikke med, at den bliver vedtaget, for så var der nok nogle tidligere ordførere, som havde talt begejstret om det; men nu er det da lagt frem, og jeg regner med, at det, næste gang vi skal revidere tjenestemandsløven, vil være en reform, som vil have betydelig mere sympati. Til den tid har man også nok indstillet sig på, at den kirkelige ligning sker på landsbasis, og at præstelønningerne derfor naturligt og rimeligt kan dækkes af den kirkelige ligning.

Men bortset fra dette enkelte ændringsforslag, hvor jeg har fornemmelsen af at